

Punts de vista

Festa Major

L'estiu és bàsicament un temps de festa. Les vacances, els viatges, els esports, i perquè no, aquestes entranyables Festes Majors dels nostres pobles i barris, ens ofereixen un marc prou apropiat per sentir-nos més alegres, més amables, més comunicatius que durant la resta de l'any.

Sembla que la calor, que tot ho dilata, eixampli també el nostre ànim, vers unes re-descobertes convivències, vers unes noves amistats, assaig entre civisme i germanor. Però tot sovint, aquesta alegre obertura no ens cala massa fons, serà que neix no més del soroll, la diversió, i l'oci, i corre el risc de deixar-nos, com les parades de fira, o els dies d'esplai, per tornar a les nostres presses, a les nostres preocupacions i al nostre mal humor. És clar, la festa s'ha acabat, i ja ens podem tancar dins la nostra closca d'indiferència i apatia per una altra bona temporada. Però, no érem més feliços vivint de Festa?

Sobre aquest tema, voldria ressaltar una frase que em va arribar ja fa un temps, procedent de la preparació d'un Concili de Jovent, que com a culminació d'una gran obra ecumènica s'està portant a terme a Taizé (França).

La frase és aquesta: «Crist ressuscitat ve a animar una Festa en el més íntim del cor de l'home».

Una Festa fonda, personal, constant, però que ens costa d'admetre i de viure. Per què?

En primer lloc, en som ben conscients de la resurrecció del Crist? Viu el nostre cor una festa continuada perquè Déu va morir perquè ens estimava, i perquè ens estimava més encara va triomfar sobre la mort, oferint-nos un camí segur de vida?

Sí així fos, potser mirariem l'esdevenidor d'una altra manera de com ho fem ara, en què febles i turmentats, sentim totes les pors, tots els dubtes, tots els dolors en carn viva, perquè penso que en el fons ens manca aquesta seguretat de resurrecció. Crec que moltes vegades ens trobem més a prop, assimilem millor, la imatge del Crist crucificat que no pas la del Crist ressuscitat, i llavors correm el perill de pensar que la nostra lluita davant els problemes i les dificultats de cada dia, és estèril, que no camina cap enlloc, i descoratjar-nos.

La certesa de la glòria de Jesús ens crida als quatre vents que som, per damunt de tot, gent de vida (i la vida és sempre llum i esperança, treball i donació), gent d'una vida nova, fèrtil, joiosa. Una vida que creix solament regada pel saber-se estimar de Déu.

En segon lloc, ens caldria també cercar una intimitat amb Déu. Aturar-nos a la seva presència per sentir-nos en pau, per descansar. Aturar-nos a donar, i conèixer al veí. Aturar-nos gratuïtament per saber qui i què espera quelcom de nosaltres.

I darrerament, adoptar d'una vegada la paraula Festa. Però que sigui una festa que neixi des de ben el fons de l'esperit. Filla del saber-se estimat en profunditat, i del saber que anem aprenent a estimar. Que sigui l'impuls dels nostres actes. Quan lluitem i treballem amb fe; quan esperem i àdhuc quan ens desesperem. Aquesta festa nostra hauria d'ésser com un estil de vida: càlid, acollidor, valent, compromés, que fos testimoni de la resurrecció que portem dintre.

En aquest aspecte, els amics de Taizé parlaven de l'aportació que ha fet el poble africà en aquest sentit de festa. Ells, lliures de qualsevol inhibició manifesten molt clarament en els seus balls, ritus, i expressions l'alegria que senten, i així llurs celebracions religioses, s'enriqueixen amb la força d'aquestes vivències.

A nosaltres no ens passa pas això. A part l'obra de milers d'anys de civilització, s'ens han donat uns valors bons, com són el respecte, la correcció, etc., que sense deixar d'ésser bons, no s'han vist complementats per altres com la confiança en Déu, la seva amistat... que fan que les nostres celebracions es vegin mancades d'una certa espontaneïtat, o vitalitat.

Que sembla que no les sabem enfocar prou bé com una reunió de germans a casa del Pare. I el Pare és amorós, i els germans ens necessiten. No podem pas fer-li mala cara al Pare, ni passar tibats prop del germà, doncs potser tots dos es sentirien enfadats i decebutos.

Si portem dins la tranquil·litat de la resurrecció del Crist, i la intimitat d'un diàleg serè amb el Pare, ens hauria d'ésser fàcil el somris, la comprensió, la germanor, la generositat en la nostra vida, i també, el donar una nova dimensió de calor a les nostres celebracions.

Ens hauria d'ésser fàcil, però no ho és, perquè per sobre de tot, som febles, i petits, i amoïnats i tristos, i vençuts en mils d'ocasions, però sabem que amb l'ajuda de l'Amor, cada vegada que entre les penes fem brollar una mica de Festa, d'esperança, per petita i tímida que sigui, (doncs serà humana), és una veritable, plena i tendra Festa Major.

Anna

CARPINTERIA MECANICA

Andrés Torner

El Rieral

Teléfono 23

SANTA EULALIA DE RONSANA